

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

SALT LAKE TEMPLE.

de Sidste-
Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 9

1 Maj 1904

53 Aargang

Kirkens Organisation.

Af Vidste Carl Hjalmar Carlquist, Salt Lake City.

Ordstriden og Tvisten mellem de religiøse Menigheder, de splittede Tros-Partier og den stadige Oprettelse af nye, saakaldte Kirker drager vor Opmærksomhed til bestemte og overbevisende Vidnesbyrd, som godtgjøre Profeten Joseph Smiths guddommelige Mission.

Den Kjendsgjerning, at den foragtede Kirke, der stiftedes af den ungdommelige Seer, indtil de mindste Enkeltheder — i hvert Fald efter Bibelens Forklaring — stemmer overens med den Kirke, som Frelseren i Tidens Midte oprettede, burde paa ethvert tænkende Menneske gjøre det Indtryk, at Joseph Smith var en sand Guds Profet. Sammenlign Kirkens fuldkomne Organisation, som den blev dannet ved ham, med det Virvar og den Uorden, der hersker i og mellem Kirkesamfundene og de religiøse Sekter i Verden, og man vil finde, at det lønner sig at foretage en ærlig og grundig Undersøgelse af denne Kirkes Organisation. Betragt det Værk, som er udført ved denne af de Skinhellige og Fordomsfulde forhadte Nutids-Profet, og sammenlign det med Resultatet af alle de Diskussioner og Konferencer, som have været holdte af Verdens Theologer; Overbevisningen om Kirkens Guddommelighed maa da sikkert paatrænge sig det sandhedssøgende Menneske. Paa den ene Side se vi en Kirke-Organisation, som er fuldkommen i alle Enkeltheder, en nøjagtig Gjengivelse af den, som blev organiseret af Guds enbaarne Søn, da han kaldte de ydmyge Fissere fra deres Net ved Bredden af den galilæiske Sø og ordinerede dem til Aposteltjenesten. Paa den anden Side se vi

en Mængde Kirker og Sekter — altfammen Menneſteværk — ſom man ikke kan udrede fra hinanden, og hvoraf ingen ſtemmer overens med den tidligere Kirkes Mønſter. Den forſte er Frugten af en Ynglings Arbejde, en Mand, ſom var ulærd i Verdens Viſdom, men inspireret af Gud; de andre ere Reſultatet af de Lærdes og Uergjerriges Planer fra Konſtantin den Stores Tid og ned til John Alexander Dowie, ſom for nylig blev berygtet paa Grund af ſit miſlykkede Korſtog til New York.

Den hellige Skrift ſiger: „Saa ere I da ikke mere Gæſter og Fremmede, men de Helliges Medborgere og Guds Huſfolk, opbyggede paa Apoftlenes og Profeternes Grundvold, ſaa Jeſus Kristus ſelv er Hovedhjørneſtenen.“ (Eph. 2:19-20.)

Denne authentifke Erklæring giver Paulus i ſin klare Fremſtilling til de Hellige i Ephelus angaaende deres Medlemsſkab i Guds Kirke. I dette Skriftſted viſer han tydeligt, at den af Gud anerkjendte Kirke nødvendigviſ maa være bygget paa Apoftles og Profeters Grundvold. Senere ſiger Apoftlen til de Ephelus, at han (Kristus) „beſtikkede Nogle til Apoftle, Nogle til Profeter, Nogle til Evangelifter, Nogle til Hyrder og Lærere, til de Helliges fuldkomne Beredſe, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse, indtil vi alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mandſ Modenhed, til Kristi Fyldes vogne Alder“ (Eph. 4:11-13).

Den enbaarne Søn, ſom havde ſaaet den Opgave at gjennemføre den guddommelige Plan, man i det ſtore himmeſke Raad var bleven enig om, organiserede Kirken med alle dens nødvendige Embeder, og i ovenſtaaende Skriftſted hentyder Paulus til Formen, Embedsmændene og deres Pligter ſom Grundvolden til Enhed i Troen. Paa dette Grundlag kunde de trodſe hver Vind af Branglære, hver Storm af Traſald og hver Orkan af Forfølgelse, men hvis Nogen vilde ſjerne blot et eneſte af diſſe fundamentale Led i Legemet ſammensætning, vilde hele Legemet eller Kirkens Organisation blive en formløs Maſſe og Enheden være borte.

Verdenſhistoriens Annaler indeholde ingen forfærdeligere Optegnelſer end Beſkrivelsen af de Forfølgelſer, ſom de tidligere Hellige vare udsatte for. Midt under diſſe Forfølgelſer ſe vi Apoftlene, ſom forkyndte Salighedens Evangelium og den broderlige Kjærlighed, rolig gaa Døden i Møde. Efter Frelſerens Bortgang ſøgte de at bibeholde deres Quorum ubefaaet, hvilket fremgaar af, at de valgte Matthias til Judas Iſchariots Efterfølger, men den ene efter den anden af dem blev dræbt og gav ſit Liv for ſit Vidneſbyrd. Med deres Død ophørte den af vor Frelſer paa Jorden oprettede Kirke, og kun Brudſtykker af dens Organisation bleve tilbage; kun Reſter af den evige Sandhed fra hin Tid ere blevne bevarede og optagne i Menneſtenes Troſbekjendelſer, men Ingen, ſelv om han er nok ſaa oprigtig, vil for Alvor paaſtaa, at Guds Huſholdning fra hin Tid, ſom den ovenfor er beſkrevet, er vedblevet at være i Orden.

I vore Tider gjør en viſ Kirke Fordring paa Rækkefølgen og Mod-

tagelsen af den guddommelige Autoritet. Den paastaar, at siden Apostlenes Død er det Præstedømme, som de Tolv besad, bleven overdraget een Mand. Betydningen og Maaden, hvorpaa denne Overdragelse har fundet Sted, ville vi se bort fra og kun fastholde, at een Mand saaledes betragtes som Kirkens Grundvold, af hvilken Kristus kun var Hjørnestenen. Til hvilken anden Slutning kunne vi komme end den, at Forsvarerne af denne Ide tage fejl, efter som Pauli Lære derved tilintgjøres. Det samme Svar gjælder overfor dem, der paastaa, at deres Kirke hviler paa Kristus; thi selv om han er Hjørnestenen, saa er det alligevel nødvendigt at have Apostle og Profeter for at fuldstændiggjøre den Grundvold, hvorpaa den sande Kirke blev opbygget.

Idet Apostelen Paulus fremhæver den uundgaaelige Nødvendighed af ethvert Embede indenfor Kirken, sammenligner han den med Mønsteret paa den fuldkomne Organisme — det menneskelige Legeme. Han viser, hvorledes den store Skaber, da han udtænkte og udførte Planen til en jordisk Bolig for den udødelige Aands Prøvetid, bestemte, at det skulde være et Værk, der kunde tilfredsstille enhver Fordring. Har Videnskaben nogensinde kunnet vække Forestilling om nogensomhelst nødvendig eller nyttig Forandring i det menneskelige Legeme? Kunne vi uden Synet betragte Naturens Skønhed eller se, hvorledes Aarstidens Forandringer øve deres Indflydelse paa Jordens Produkter. Kunne vi uden Høresansen fornemme Vindens Susen i Stoven eller Bølgernes Rullen mod Sandet eller høre Fuglens glade Sang? Kunne vi uden vore Hænder udrette et Kjærlighedsværk for vore lidende Brødre? Nej! „Diet kan ikke sige: jeg behøver dig ikke.“

Den samme alvidende Intelligens, der dannede Legemet, planlagde Kirkens Organisation. Til hver Fordring fandtes der et Embede, og det ene kunde ikke sige til det andet: „Jeg behøver dig ikke.“ De vare alle nødvendige, og hvis blot eet manglede, vilde det rigtige Forhold i hele Organisationens blive forstyrret og være ufuldkomment.

Naturens Love ere ikke bleve forbedrede af Menneskene. De Love, som bevirke, at Vandet fra Søens Overflade forvandles til flygtige Skyer for senere igjen at falde ned paa Jorden som Regn og velsigne Landmandens Arbejde, ere sande, evige og guddommelige. Det svage Menneske har aldrig kunnet eller ovovet at røre ved dem, men har alligevel dristet sig til at indføre sine egne Ideer om aandelige Ting og kundgjort sine egne Veje til Frelse.

I sin Utilfredshed med de Embeder, som Gud har indsat i Kirken, har Mennesket søgt at affkaste nogle af dem og indsætte andre. Resultatet kan kun være mislykket og er højst miserabelt i sine Virkninger, hvilket Menneskeheden's stridende religiøse Partier tydeligt levere Bevis for. Ved den første Forandring, som de gamle Kirkefædre foretog i Kirkens Organisation efter Apostlenes Død, blev dens fuldkomne Organisation fordærvet, og da de engang havde begyndt, vidste de ikke, naar og hvor de skulde slutte, indtil de saakaldte Kirker, idetmindste hvad deres Organisation angaar, ikke lignede den tidligere Kirke mere, end en Bændmand ligner et Menneske.

Saaledes var ogsaa Tilstanden i den foregivne Kristenhed i de tidligste Dage af det 19 Aarhundrede; fuldstændig Mangel paa sand Autoritet og en Kirke, der ikke havde nogen som helst Lighed med den Form, Kristus selv havde givet den! Der fandtes ingen Beviser, paa hvilke Noget kunde støtte Aastanden om at være i Besiddelse af guddommelig Anerkjendelse. Naar Apostle, Profeter og de andre Embedsmænd, som Paulus nævnedes, ikke fandtes, hvorledes skulde da en Forster af Skriften blive overbevist om, at den sande Kirke eksisterede paa Jorden? Hvor læse vi i hin hellige Beretning om en Organisation af Kirken paa romersk- eller græsk-katholsk eller protestantisk Vis? Vi kunne kun komme til den Slutning, at det er uberettigede Fornøjelser, som Menneskene have indført istedetfor de vigtige Embeder, der vare absolut nødvendige for Kirkens Enhed. De alvorlige, advarende Profetier af Esaias og Paulus, hvori der beindes en Periode af aandeligt Mørke, gif sandelig i Opfyldelse.

Mere end et Aartusinde var forløbet siden Kirkens Fald, men nu skulde Menneskene ikke længere forgjæves eller uden Haab søge efter Kristi Evangelium og en myndig Ledelse. Guddommelig Aabenbaring skulde nu sende sine Straaler af aandeligt Lys ud over de i Mørke indhyllede Nationer og fordrive de falske Lærdømmes Taager fra Menneskenes Sind. Tiden til Kirkens Gjenoprettelse var kommen, og Redskabet var en ung Landmands søn fra Staten Vermont i Nordamerika.

Den unge Profet havde vel næppe, da han sendte sin første alvorlige Bøn op til Herren, drømt om, at den vilde lede til saadanne store Resultater saavel for hele den menneskelige Familie som for ham selv.

Tilstedeværelsen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i vor Tid er et utvetydigt Bevis paa, at Joseph Smith i Sandhed fik guddommelig Aabenbaring, og at han virkelig var et Redskab i Guds Haand til at gjengive Kristi Evangelium. Intet Menneskeværk havde i 73 lange Aar kunnet gennemgaa de Prøver, som denne Kirke har maattet døje, og endda udføre sin store Mission fra Aar til Aar.

Hvem kan tro, at den ustyldige Yngling, som forkyndte en vantro Verden sit upopulære, himmelske Budskab, vilde vælge denne Vej for at vinde Ære og Berømmelse? Har hans uegennyttige Livs Gjeninger stemplet ham som Bedrager? Følg ham fra hin Morgen i Manchester Stoven indtil de strækkelige Dage i Carthage-Fængslet, og hvem vil kunne finde en eneste Gjerning, der er fremgaaet af ærgjerrige og egenyttige Bevæggrunde? Han døde som en Martyr for Kristi Sag og efterlod som et varigt Monument en Kirke-Organisation, der er Gjenstand for Alverdens Beundring. De katholske Fædre, de protestantiske Reformatorer og de moderne Theologer have forgjæves stræbt efter at gjens Fremstille det nye Testaments Kirke-Organisation, men han, som blev bekjæmpet af Kristenhedens forenede Kræfter, fuldførte dette, endnu før han i en Alder af 39 Aar blev dræbt som et Offer for Verdens Uvidenhed og Had.

Men naar vi betragte hans Arbejdes Triumf, maa vi ikke glemme, at der ingen Skygge findes uden Lys, ingen Virkning uden Aarsag; Fuldkommenheden kommer kun fra oven; Menneskenes mundtlige Vidnes-

byrd kunne blive stille med Døden; det skrevne Ord kan udvistes og afbleges; men medens Generationer komme og gaa, vil den Kirke-Organisation, der blev indført ved Joseph Smith, staa som en Pyramide og som et mægtigt Vidne kundgjøre for hele Verden, at han virkelig var kaldet og inspireret af Gud til atter at stifte Kristi Kirke.

(«Improvement Era».)

Stat og Kirke.

Profesor Harald Høffding har i „Det ny Aarhundrede“ skrevet en Artikel om dette Emne, hvori han siger:

„Den nuværende Ordning af Forholdet mellem Stat og Kirke i Europas protestantiske Lande er ikke Frugten af en fri, naturlig Udvikling, men af en folkepædagogisk Nødvendighed. Det er ikke gaaet jaaledes til, at Folket er blevet overbevist om den evangelisk-lutheriske Læres Sandhed, og at Staten som Udtryk for Folkets Trang og Larv derfor har optaget Kirken blandt sine Institutioner. Den protestantiske Kirke er ikke bleven organiseret nedefra eller indefra, ikke som Frugt af en folkelig Udvikling eller af en mægtig Bevægelse i Sjælene. Dens Organisation skyldes selve Reformatorerne's Appel til Statsmagten om at bruge sin tvingende Myndighed for at raade Bod paa den Forvildelse, der truede med at faa Overhaand, efterat den gamle Kirke var sat ud af Virksomhed. Reformationen begynder ganske vist med at hævde de Enkeltes Evne og Ret til at være Organer for det Højeste trods Hierarki og Pavenagt. I sit berømte Skrift „An den christlichen Adel deutscher Nation“ (1520) hævder Luther det almindelige Præstedømme. Han henviser bl. A. til, at „Baalaams Hselinde jo var klogere end selve Profeten: naar Gud her har talt gennem en Hselinde mod en Profet, hvorfor skulde han saa ikke den Dag idag kunne tale gennem et fromt Menneske mod Paven?“ Derfor skulde vi være modige og frie, hævde Frihedens Aand! Men da det gjaldt om at organisere den nye Kirke, saa' han, at Stoffet manglede. En virkelig Menighed, grundet paa fri Tilslutning og Sammenslutning, var der ikke Mulighed for at danne. En saadan Menighed maatte, som Luther siger i sit Skrift „Deutsche Messe und Ordnung des Gottesdienstes“ (Januar 1526) bestaa af dem, der for Alvor vilde være Kristne og bekjende Evangeliet med Haand og Mund; de skulde da indtegne sig, og i deres Kreds kunde den sande Gudstjeneste finde Sted. Men — føjer han til — „ich kann und mag noch nicht eine solche Gemeinde oder Versammlung ordnen oder anrichten. Denn ich habe noch nicht Leute oder Personen dazu; so seh ich auch nicht viel, die dazu dringen.“* Samme Aar skriver han til Kurfyrst Johannes (22 Novbr. 1526): „Allevegne flage Præsterne. Vønderne ville

* Oversættelse: „Jeg hverken kan eller har lyst til at danne eller indrette en saadan Menighed eller Forsamling. Da jeg endnu ikke har Folk eller Personer dertil, saa ser jeg heller ikke mange, som trænge dertil.“ Red.

ikke mere give Noget, og der er en stor Utafnemmelighed hos Folk overfor Guds hellige Ord. Naar jeg kunde gjøre det med god Samvittighed, vilde jeg gjøre Mit til, at de ingen Præster havde, men levede som Svin, som de jo gjør. Der er ingen Gudsfrygt eller Tugt mere; Paven's Ban er borte, og Enhver gjør, hvad han vil." Han beder da Kurfyrsten sørge for, at den unge Slægt ikke voxer op uden Opdragelse. „Vilde de Gamle ikke, saa lad dem gaa i Djævelens Bold. Men naar Ungdommen forsummes og ikke opdrages, er det Dyrighedens Skyld, og saa opfyldes Landet af vilde og løse Mennesker. Det er da ikke alene Guds Bud, men en sælles Nød, der tvinger til at raade Bod herpaa." Han raader til at anvende Klostergodset, der efter den gamle Kirkes Fald tilhører Kurfyrsten „som højeste Hoved“, til dette Djemed. Men Kommunerne skulle bidrage, naar de kunne: vilde de ikke frivilligt, for deres Salighed's Skyld, saa skal Kurfyrsten, som højeste Formyndet for Ungdommen og alle Trængende, tvinge dem dertil, ligesom han tvinger dem til at yde Bidrag til at bygge Broer og Beje. — Man ser, at det er en rent folkepædagogisk, ikke en særligt religiøs Motivering, her ligger til Grund. Det Samme fremtræder i Enkeltheder ved den ny Ordning, som naar Luther og Melancthon (i Modsætning til Johannes Agricola) hævdede, at Loven, de ti Bud, skulde indskræpes forud for Evangeliet; Folket vilde ikke forstaa Forkyndelsen af Evangeliets Ideal, naar Lovens strenge Bud ikke gif forud. Luther sølte sig at staa overfor et Raos, der skulde ordnes, og han greb til de Midler, der syntes at have mest opdragende Virkning. Fra Fyrsternes Side var det naturligvis ikke blot saadanne Motiver, der virkede, men ogsaa Lysten til at styrke deres Magt og øge deres Rigdom.

Saaledes blev Statskirken til ved en Samvirken af fri religiøs Iver hos nogle Faa, af folkepædagogiske og af rent politiske Motiver. Nu gjælder det jo om enhver Institution, at den kun kan bestaa eller dog have Krav paa at bestaa, naar enten de oprindelige Motiver stadigt virke, eller de ere afløste af nye Motiver, der afgive Ækvivalent (Ligeværd) for dem. Lad os se, hvorledes det i den Henseende forholder sig med Statskirken.

I den danske Grundlov tales der som bekjendt ikke om Statskirke, men om Folkekirke. Denne Navneændring begrundedes paa den grundlovgivende Rigsdag især paa to Maader. Nogle satte den i Forbindelse med den Religionsfrihed, som Grundloven indførte. En Statskirke, hed det, er man tvungen til at være i; men en Folkekirke kan man træde ud af, naar man vil. Saaledes udtalte Ordføreren (Hall) og Kultusministeren (Madvig) sig. Grundtvig fandt Forstjellen paa et andet Punkt. Han mente, at Statskirken vil paatvinge Folket en vis Tro, medens Folkekirken retter sig efter Folkets Tro. Ud ingen af de to Beje kommer man dog til noget klart og tydeligt Begreb, og det vil ogsaa vise sig, at Begrebet Folkekirke enten er det samme som Statskirke med en vis Lempelse, eller ogsaa maa føre langt videre, end man gif ved Grundloven.

... Det, at Religionsfriheden i Principet kunde anerkjendes, er et Udtryk for det Vigtigste, der er sket paa det religiøse Omraade i Tiden mellem Reformationen og vor Grundlovs Tilblivelse."

Følge Professorens omstaaende Bevisførelse er Statskirken eller Folketirken, som den kalder sig, opstaaet som en „folkepædagogisk Nødvendighed“ eller med andre Ord som et Udslag af moralske Bevæggrunde. Meget rigtig bemærker han derfor, at den kun „skyldes selve Reformatorernes Appæl til Statsmagten om at bruge sin tvingende Myndighed“ overfor Folket for at gennemføre deres Troes- og Lærebekjendelse paa samme Maade, som man „tvinger dem til at yde Bidrag til at bygge Broer og Veje“. Den er saaledes saa langt fra at bære noget Bidnesbyrd om at være Himlens Uffødning, hvilket ogsaa viser sig i Luthers næsten barnlige Forvirring, da han skal skrive til en Sammenlutning af Trosfællerne eller Kirkens Organisation paa den nye Trosgrund. Den fuldstændige Mangel paa Stof til en ny Menighed og hans organisatoriske Magtesløshed ser næsten pudsig ud efter hans vældige reformatoriske Rolleslag mod Pavedømmet.

Det viser os imidlertid kun, at selv om Luther er den midtjære Guds Mand — en uforfærdet Gjennembrudsmand for en ny Tid, hvor Religionsfriheden i Principet er bleven anerkjendt — saa staar han uden Aabenbarelse fra Gud til at lære, danne, planlægge og organisere en Menighed efter den gamle Kirkes Mønster; han staar aldeles blottet for dens karakteristiske Gaver og Kræfter, og naar han tager sin Tilflugt til Baalaams Ueselinde for at hævde sin og Andres Kalbelse til at optræde paa Guds Begne, er det et temmeligt betydningsløst Argument, thi han glemmer, at uden Aabenbarelse af en Herrens Engel havde Ueselen aldrig kunnet oplade sin Mund — kun et for dette Tilfælde mirakuløst Tegn — medens Udvarslen og Budskabet til Profeten kom fra selve Herrens Sendebud (4 Moseb. 22 Kap.). Luther modtog aldrig noget Budskab fra et saadant Sendebud. Han formaar da ogsaa kun at ty til Tyrstemagten for at fremtvinge en formel Hævdelse af sin Troes- og Lærebekjendelse blandt Befolkningen og derved „raade Bod paa den fælles Nød“.

Hvilken Forskjel paa hin Tids reformatoriske Iver og Jesu Kristi Kirkes Organisation den 6 April 1830 ved Profeten Joseph Smith! Hvilken Forskjel paa hin Tids sekteriske Trosstrid og Raadvilddighed indenfor selve Reformatorernes Ramme og Herrens bestemte Ord i vor Tid til hans Udvalgte: „Og du er inspireret af den Helligaand til at lægge Kirkens Grundvold, og opbygge den i den allerhelligste Tro; derfor skal du, min Kirke, give Agt paa alle de Ord og Befalinger, som han giver dig, ligesom han annammer dem, og vandre i al Hellighed for mig; thi hans Ord skulle I annamme fra min egen Mund, i al Taalmodig-

hed og Tro; thi naar I gjøre det, skulle Helvedes Porte ikke faa Overhaand over eder, ja den Herre Gud vil adspredde Mørkets Magter for eder, og lade Himlene ryste til eders Gavn og sit Navns Ære." Der var ikke Tale om „jeg hverken kan eller har Lust til at danne eller indrette en saadan Menighed eller Forsamling". Der var ikke Tale om, at Folket, fordi det ikke sluttede sig til i store Skarer, ikke skulde „trænge dertil". Men Summen af Herrens Ord er: Min Tjener, læg Kirkeus Grundvold (dens Organisation) og opbyg den i den allerhelligste Tro, og jeg vil give eder Bud paa Bud og lede den fremad ved min egen Haand.

Trods alle Angreb har ingen Magt formaaet at sprænge denne Kirkes Organisation, thi den er bygget paa Uabenhærens Klippe. Den er bestemt til at triumfere over al Sektisme og alle borgerlige Indretninger, som ikke have deres Rod i Retfærdigheden ovenfra. Den er bestemt til i Kraft af alle sine Funktioner indenfor dens Ramme at bringe Fred, Glæde og Lykkeligbed til Menneskene og føre Kristi Sag til Sejr paa denne Jord.

Red.

Hvad „Mormonismen" gjælder for.

„Mormonismen" gjælder for Alt, hvad der er ærefuldt, retfærdigt, kyndt og dydigt, samt for Alt, hvad der er Sandhed, enten det er i Politik, Samsundslære eller Religion. At være en Hellig er at opfylde Frelserens Paamindelse: „Værer fuldkomne, ligesom eders Fader i Himlen er fuldkommen."

En Sidste-Dages Hellig vil opføre sig ligesaa ærligt mod et Barn eller mod en ubidende Person som mod den Kyndige i sin egen Forretning. Ved Bestjæftigelse af Arbejdere vil han af sig selv betale en retfærdig Løn for deres Dags-Arbejde. Og hvis han selv er en Arbejder, vil han redeligt udføre alt det, han er antaget til at udføre, uden Hensyn til, om hans Principal er tilstede eller ej.

En Hellig vil være punktlig overfor Alle, med hvem han har Forretning; han vil opfylde alle virkelige Forpligtelser, jaavel dem, han skylder Staten, som dem, han skylder Kirken. Han vil ikke paadrage sig en Gjæld, som han ikke har nogen rimelig Udsigt til at betale. Han vil ikke tigge, laane eller stjæle, ligesaa lidt som han vil „leve paa Andres Pung", naar det er ham muligt at skaffe det nødvendige til Livets Ophold ved sine egne redelige Anstrengelser. Han vil være kyndt i Samtale og Bevægelser. Han vil bestrebe sig for ikke at kaste Stam paa sin Familie eller bringe den i Miskredit; han vil værne om sine Venner og om Kirken, som ærer ham ved Fællesskab, Interesse og Deltagelse.

En Helligs Liv er et lysende Exempel paa den Tro, han har. En Hellig elsker og har Ærbødigbed for Sandheden. Han er den samme, hvad enten han overværer en Forelæsning, befinder sig i Skolen eller i Forsamlingshuset — altid vil det være for Sandhedens Skyld. Enhver Helligs Liv er en Prædiken og et Vidnesbrd om Gud.

Dr. J. K. Allen.

(=Improvement Era=).

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien

Grundlagt 1851 · Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Søndag den 1 Maj 1904

Generalkonferencen i Salt Lake City 3—6 April.

Kirkens Præsident udsteder en Erklæring om Mangegifte.

Denne Konference var Gjenstand for en umaadelig Tilstrømning af Mennesker. Vejret var smukt; Interessen var stor, og Tusinder Besøgende fra fjern og nær flokkedes paa Tempelpladsen. Hver Del af Utah og flere af de omliggende Stater vare repræsenterede, ja endog fra saa langt bortliggende Stater som Canada og Mexico var der mødt adskillige. Det store Tabernakel, der har Plads til 10 à 11,000 Mennesker, kunde langtfra rumme hele den Menneskemasse, som havde indfundet sig om Søndagen til Formiddagsmødet Kl. 10. Et saakaldt „Overstrømnings“-Møde blev derfor om Eftermiddagen Kl. 2 afholdt i den nærliggende Assembly Hall, og et Friluftsmøde arrangeredes samtidig foran Underretnings-Bureauet paa Tempelpladsen.

Det Første Præsidentskab og Voldske Francis W. Lyman talede i det første Møde. Præsident Smith var i Besiddelse af en Landsstyrke som ingenfindejør. Hans Tale, som vi senere skulle bringe her i Bladet, bar Præg deraf, og den gjorde et dybt Indtryk paa de Tilstedeværende.

Kl. 4 samme Dag afholdtes Skandinavisk Konference i Assembly Hall, hvor særlig det nye Missionshus i Stockholm var Gjenstand for Omtale. Kl. 7 holdt Søndagskolerne deres Konference i Tabernaklet. Professor Evan Stephens havde i Vinterens Løb indøvet et mægtigt Børnekor, der ved denne Lejlighed lod sine klare, melodiske Stemmer tone ud i det mægtige Rum. Konferencens sidste Møde om Onsdagen var med Hensyn til en officiel Erklæring om „Mangegifte“ og andre Sager af særdeles Vigtighed for hele Kirken.

Præsident Smith gjorde efter de foregaaende Talere nogle Slutningsbemærkninger. Jeg føler, sagde han, at vi have haft en herlig Konference. De Sidste-Dages Hellige, saavel Brødre som Søstre, møde to Gange om Aaret for at opholde Kirkens General-Autoriteter. En anden Sag vil ligeledes blive forelagt denne Konference til Antagelse. Vi leve i en vanskelig Tid, og de Tilstande, der omgive os, fordre den største Visdom af os. Vi lære, at de Hellige skulle være bedre Borgere end andre, fordi de tilhøre Kirken, og vi tro ikke, at nogen Person kan være en god Kristne uden at være flittig, arbejdsom og vindskibelig.

Præsident Smith foreslog derpaa Kirkens General-Autoriteter til Opbeholdelse i de Helliges Tro og Bønner som følger:

Joseph F. Smith som Profet, Seer og Aabenbarer og Præsident over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

John R. Winder og Anthon H. Lund henholdsvis som første og anden Raadgiver i det Første Præsidentstab.

Medlemmerne af de tolv Apostles Raad: Francis M. Lyman, Præsident, John Henry Smith, George Teasdale, Heber J. Grant, John W. Taylor, Marriner W. Merrill, Matthias F. Cowley, Abraham D. Woodruff, Rudger Clawson, Reed Smoot, Hyrum W. Smith og George A. Smith.

John Smith som Kirkens præsiderende Patriark.

Raadgiverne i det Første Præsidentstab og de tolv Apostle samt den præsiderende Patriark opholdtes ligeledes som Profeter, Seere og Uabensbare i Kirken.

De første syv Præsidenter af de Halvfjerds: Seymour B. Young, Christian D. Fjeldsted, Brigham H. Roberts, George Reynolds, Jonathan G. Kimball, Nelson S. Wells og Joseph W. McMurrin.

William B. Preston som præsiderende Biskop med Robert T. Burton og Orrin B. Miller henholdsvis som hans første og anden Raadgiver.

Joseph F. Smith som Depositarius eller timelig Forvalter for det religiøse Samfund, kjendt under Navnet Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Anthon H. Lund som Kirkehistoriker og Kirkens Arkivar.

Andrew Jensen, Orson F. Whitney, A. Milton Musser og Brigham H. Roberts som assistierende Historiefriivere.

Som Medlemmer af Kirkens overste Skolestyrelse: Joseph F. Smith, Willard Young, Anthon H. Lund, James Sharp, John Nicholson, George H. Brimhall, Rudger Clawson, Joseph M. Tanner og John R. Winder.

Ved sit Votum stadfæstede Forsamlingen fuldstændig Forslagene.

Præsident Smith beklagede Fraværelsen af Uldsterne John Henry Smith, George Teasdale, Marriner W. Merrill, John W. Taylor og Matthias F. Cowley af de Tolvs Raad. Deres Fraværelse skyldtes dels Sygdom, dels nødvendige Anliggender.

Præsident Smith afgav derpaa en Erklæring med Hensyn til den af Kirkens Modstandere fremsatte Paastand om, at Kirkens Medlemmer indgaa „Mangegifte“. Han forklarede, at han havde nedskrevet denne Erklæring og affattet den paa en saadan Maade, at han haabede, den maatte afværge alle Misforstaaelser med Hensyn til denne Sag.

Officiel Erklæring af Præsident Joseph F. Smith:

Efterdi der cirkulerer en Mængde Beretninger og Rygter om, at Mangegifte er bleven indgaaet tværtimod Præsident Woodruffs officielle Erklæring af 26 September 1890, sædvanlig kaldet „Manifestet“, som blev udstedt af nævnte Præsident Woodruff og antaget af Kirken paa General-Konferencen den 6 Oktober 1890, hvilket Manifest forbød Giftermaal, som stred imod Landets Lov, saa stadfæster og erklærer jeg, Joseph F. Smith, Præsident over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, herved, at ingen saadanne Giftermaal ere blevne formelt ind-

gaaede med Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Sanktion, Indvilligelse og Kundskab, og

Jeg bekjendtgjør herved, at alle saadanne Giftermaal ere forbudte, og hvis nogen Embedsmand eller noget Medlem af Kirken skulde anmasse sig at højtideligholde eller indgaa noget saadant Giftermaal, vil han blive dømt for Brøde mod Kirken og vil være skyldig at behandles i Henhold til Kirkens Regler og Anordninger og at blive udelukket af Kirken.

Joseph F. Smith,

Præsident over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Nedenstaaende Fællesudtalelse, der slutter sig til Præsident Joseph F. Smiths Erklæring, blev derpaa forelagt Konferencen. Den anbefaledes af flere Stabspræsidenter og andre fremstaaende Medlemmer og blev enstemmig vedtaget.

En Fællesudtalelse.

Præsident Francis M. Lyman forelagde følgende:

Vi, Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, bifalde og tiltræde herved Præsident Joseph F. Smiths Fremstilling og Erklæring om Mangegifte, der lige er afgivet for denne Konference, og vi udtale, at vi ville støtte Kirkens Autoriteter og Raad i Indskjærpelsen og Overholdelsen af den.

Præsident Anthon H. Lund talde om Grunden til, at denne Erklæring og Fællesudtalelse om Mangegifte var bleven forelagt. Han fremhævede, at det var ikke noget nyt „Manifest“, men simpelt hen en Tilkjendegivelse og Bevidnelse af Kirkens Vedhængen og Trofasthed mod Præsident Woodruffs „Manifest“, og tillige en Tilbagevisning af de Bagtalelser og Banrygter, der ere publicerede af Kirkens Fjender om denne Sag. Denne Tilkjendegivelse har saaledes en officiel Karakter. Til enhver Beslutning i denne Kirke kræves almindeligt Samtykke.

Et Mindesmærke for Joseph Smith.

Præsident John N. Winder gjorde derpaa nogle Bemærkninger angaaende Ønsket om at rejse et Mindesmærke for Martyrerne Joseph og Hyrum Smith; han foreslog nedenstaaende Fællesudtalelse, og denne blev tillige med en af Præsident Smith foreslaaet Komite til at tage Sagen under virksom Overvejelse enstemmig vedtaget af Konferencen.

Fællesudtalelsen lød saaledes:

„Da næsten 60 Aar ere hengaaede, siden Profeten Joseph og Patriarken Hyrum Smith døde Martyrdøden, og da endnu ikke nogen Bygning eller noget Monument er bleven opført til deres Minde, saa beslutter denne General-Konference af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, at en passende Bygning eller et passende Monument skal opføres til deres Gjenkommelse; at Kirkens Depositarius i dette Njemed beffikker en Komite til at udarbejde Planerne, som skulle forelægges ham; at han, naar de ere billigede, bemyndiger Komiteen til at lade Arbejdet paabegynde; at han forskaffer de nødvendige Midler dertil fra

saadanne Fonds, som kunne være anvendelige til dette Formaal, og at en Bog bliver fremlagt paa den præsiderende Biskops Kontor til at optegne frivillige Pengebidrag fra dem, som ønske at give saadanne."

Til at træffe de nødvendige Foranstaltninger blev følgende Komite foreslaaet og valgt: Præsident John R. Winder, Præsident Francis M. Lyman, Biskop W. B. Preston og Biskop George Romney.

(»Deseret News«.)

Ankomst og Beskikkelse. Efter en behagelig Overrejse ankom den 14 April 1904 til Kjøbenhavn et Selskab af Eldster for at optage en Misionsvirksomhed i Skandinavien; de beskikkedes til at virke i følgende Konferencer:

Andrew Andreasen fra Mink Creek, Idaho, i Aarhus.
 Chas. H. Norberg fra Salt Lake City i Stockholm.
 Georg C. Sorensen fra Mt. Pleasant i Aalborg.
 Lars B. C. Nielsen fra Ammon, Idaho, i Kjøbenhavn.
 Daniel Anderson fra Moroni, Utah, i Christiania.
 James C. Jensen fra Chester, Utah, i Aarhus.
 Christian B. Larsen fra Centerfield, Utah, i Aalborg.
 Soren B. Sorensen fra Benjamin, Utah, i Aarhus.
 Oscar J. Bonett fra Mendon, Utah, i Göteborg.
 Nicolai Jorgensen fra Hyrum, Utah, i Trondhjem.

Vi ønske disse Brødre Herrens Belsignelser i deres ansvarfulde Mision og bede, at de maa være istand til at lede de Dyrtigte til Sandheds Erkjendelse og Omfattelse af Kristi Evangelium.

Forflyttelse. Lokal-Eldste Carl G. Hansen er forflyttet fra sin Misionsvirksomhed i Christiania til Kjøbenhavns Konference og er kaldet til at arbejde i Kjøbenhavn.

Afløsning og Hjemrejse. Nedenævnte Misionærer ere blevne hæderligt afløste fra deres noble Misionsarbejde i de respektive Konferencer. De have opløstet deres advarende Røst og forkyndt Guds rene Ord til Folket og ere nu med Tilladelse afrejste til deres Hjem.

Julius Christensen fra Aalborg, til Moroni, Utah.
 Gustave A. Andersen fra Malmö, til Logan, Utah.
 Charles G. Johnson fra Göteborg, til Lindon, Utah.
 David Lee fra Aarhus, til Farr West, Utah.
 William C. Racker fra Kjøbenhavn, til Lehi, Utah.

Broder Racker blev i Midten af Januar forflyttet fra Aarhus Konference til Misionskontoret, Kjøbenhavn, hvor han har arbejdet indtil Begyndelsen af Marts og været medvirkende ved de finansielle Aars-Rapporters Affattning. Han er nu afløst, da hans Nærværelse i Hjemmet ønskes.

De første Apostles Martyrød.

Det følgende er et Uddrag af et interessant lille Skrift: „Raskmale-
rierne i Stive Kirke“ af Sognepræst J. J. Lohmann:

Sagnet fortæller, at Peder havde prædiket i Rom og var bleven fængslet. Ved Aar 64 eller 68, under Kejser Nero, flygtede han fra sit Fængsel; da mødte han Herren, som vilde til Rom for at lade sig korsfæste paany; Peder vendte da tilbage til Fængslet og lod sig korsfæste med Hovedet nedad.*

Andreas, Peder's Broder, blev den første Biskop** i Byzants, det senere Konstantinopel, Hovedstaden i den græsk-katholske Kirke. I Grækenland blev han korsfæstet paa et skjævt Kors; et saadant er siden bleven kaldt et Andreas Kors. Det er dette Kors, Rusland fører i sit Flag.

Jakob den ældre, Zebedæus Søn, forestod sammen med Peder og Johannes, hans Broder, om hvem „Apostlenes Gjerninger“ beretter, Grundlæggelsen af Menigheden i Jerusalem. Sagnet fortæller, at han efter at have prædiket i Spanien, hvis Skytshelgen han er, drog som Pilgrim tilbage til Jerusalem. Han var den ene af „Tordensønnerne“, og ved sin hellige Jld tændte han og drog paa sig Jødehadet, saa at han Aar 44 saldt for Sværdet som den første Martyr blandt Apostlene. (Apg. 12 Kap.) Den Mand, som trak ham for Dommeren, skal være bleven greben af hans Tros Frimodighed, saa at han gik i Døden for Troen tillige med ham.

Johannes,† Zebedæus' Søn, var den Discipel, hvem Herren elskede, den anden af „Tordensønnerne“, hvis hellige Jld skal være blussset op overfor Kæfteren Cerinth, og overfor den Røver, som blev frelst ved ham . . . Adskillige Aar efter Marias Død ved Aaret 50, og vel først efter Jerusalem's Undergang i Aaret 70, kom han til Ephesus, hvor han befæstede Pauli Menigheder, og hvorfra han af Kejser Domitian blev forvist til Den Patmos, hvor han modtog den betydningsfulde Aabenbaring. Da han var de 100 Aar gammel, sammensatte han al sin Prædiken i denne ene Formaning: „Børnlille, elsk hverandre.“

Philippus skal være død Korsfets Død i Frygien, 87 Aar gammel, i Aaret 87.

* Historien kan dog ikke bekræfte noget om, at Peder nogensinde var i Rom. Man mærker desuden, at dette Sagn bærer et stærkt Præg af katolsk Mand; hvorfor skulde Herren møde ham i denne Hensigt og nøde ham til bestjæmmet at vende tilbage; det var jo netop Peder's Mission at forkynde sin Herres Sag i saa lang Tid og for saa mange som muligt, hvad der ogsaa frengaar af, at baade han og Paulus ved tidligere Fængslinger benyttede Friheden, saasnart Herren aabnede Fængslets Døre. Hvorledes Peder's Dage endte, faar staa hen i det Uvisse.

** Biblen omtaler ikke, at en Apostel har beklædt en Biskops stationære Embede, og det vilde absolut være imod Prinsiperne i Kirkens Organisation. Maaſke har han midlertidig ledet denne Mission.

† Det var den Discipel, der begjærede af Herren at leve og bringe Sjæle til ham, hvorfor Jesus ogsaa sagde til Peder: „Derjom jeg vil, at han skal forblive, til jeg kommer, hvad angaar det dig“ (Bagens Bog 7 Kap., Joh. Evang. 21:20-25, Mat. 10:11).

Red.

Bartholomæus, efter gammel Formodning ogsaa kaldet Nathanael, Israeltiten (se Joh. Evang. 1 Kap.), i hvem der ikke var Svig. I Haanden (paa Kalkmaleriet) har han i et Bærebæand det Matthæus-Evangelium, som han bragte til Indien. Ellers plejer han (i Billedfremstilling) at bære paa sin egen Hud; thi i Indien blev han levende flaaet og seguede derefter for et Drexslag. — Jakob den Ældre og Bartholomæus ere i en særegen Grad. Missionærer blandt Apostlene, dem, som gif paa de lange Rejser.

Thomas stiftede en Menighed i Indien, hvor han faldt for et Spydstik. Da Portugiserne i 1400-Aarene ad Søvejen naaede til Indien, fandt de Thomaskristne der. — Andreas og Thomas synes nærmest knyttede til den østlige Del af Kirken.

Matthæus, Tolderen Levi, Evangelisten, skal have prædiket i Æthiopien og her være bleven snigmyrdet ved et Spydstik. Efter andre Sagn skal han have prædiket i Arabien og der være død paa Baalet. Det var da Mathias, Apostelen i Judas den Forræders Sted, der kom til Æthiopien.

Jakob den Yngre, Alphæus' Søn, er siden 300-Aarene, men uden Gjennemmel i Skriften, gjort til eet med Jakob,* Herrens Broder; den Retfærdige var hans Fædernes navn, selv blandt Jøderne, for hans store Fromheds og Afholdenheds Skyld. Han alene blandt alle Kristne turde holde sin daglige Bøn i Templet, og mange lagdes til Menigheden ved ham. Paa den Tid vare de Kristne vel ellers under Jødernes store Bæand, og det var nok under de Forhold, at Hebræerbrevet blev deres Trøst. Ved Aar 64, under et Oplob i Paassen, fik man Jakob fristet frem til at tale til Folket fra Tempeltinden. Han gjorde det saaledes, at Masserne jublede i et „Hosianna, den Davids Søn!“ Men rasende styrkede Fjenderne ham ned til Jorden. Her laa den Retfærdige endnu og bad for sit Folk, indtil en Garver knuste hans Hoved med sin Rulle.

Simon Zelotes (Canaanites) skal først have prædiket i Nordafrika, og Judas Thaddæus (Lebbæus) skal først, som Følge af en Brevverfing mellem Jesus selv og Kongen i Edessa, have prædiket i Syrien. Siden skal begge have lidt Martyr døden i Østerland, Judas for et Rulle-slag, Simon gjennemsvæbet.

** Jakob den Retfærdige blev, saavidt vi kunne domme ifølge Skriften, selv om vi ingen direkte Bevijer have derfor, indsat som Apostel istedetfor Jakob den Ældre, Bøbedens Søn, der, som før nævnt, blev henrettet i Aaret 44. At han besad denne Autoritet fremgaar tydeligt af hans Optraeden og Tale ved Apostelmødet i Jerusalem angaaende Dmskjærelsen. (Apg. 15 Kap.) Traditionelt nævnes han ogsaa som Apostelen Jakob, naar hans Brev citeres. Han vilde heller neppe indlede sit Brev med „Jakob, Guds og den Herre Jesu Kristi Tjener, til de tolv Stammer, som ere i Adspredelsen, Hilsen,“ dersom han ikke besad en Apostels Myndighed og Kirken som et Hele var under hans specielle Dmsorg. Paulus nævner ham ogsaa i Galaterbrevet, 2 Kap., i Forbindelse med Apostlene Peter og Johannes som Kirkens „Piller.“ Kirkehistorikere have betegnet Jakob den Retfærdige som „Biskop i Jerusalem“, men det beror paa en Forverfing af Embederne i Aposteltiden og deres mangelfulde Forstaaelse af Kirkens Organisation. For os er det et Vidnesbyrd om Efterfølgelsen i og Opretholdelsen til en Tid af Kirkens nødvendige Embedsmænd.

Føraarskonferencerne i Norge.

Christiania.

De Sidste-Dages Helliges halvårlige Konference afholdtes i Misjonshuset, Osterhaugsgaden 27, den 2, 3 og 4 April. Møderne begyndte Lørdag Aften Kl. 8¹/₂ og fortsattes Søndag Form. Kl. 10¹/₂; en Søndagsstolekonference afholdtes om Efterm. Kl. 2 og et stort Møde om Aftenen Kl. 7. Af Præstedømmet vare nærværende: Præsident C. D. Fjeldsted og Konferencepræsident John A. Hendrickson; Genealog Jens Jensen og Christianias forhenv. Konferencepræsident, Willard A. Christophersen, Besøgende; Sekretær Otto S. Monson og de øvrige 29 Misjonærer, som virke i Konferencen.

Konferencepræsident John A. Hendrickson præsiderede. Han bød de Forsamlede Velkommen og udtrykte sin Glæde over at bivaane denne Konference i Forening med de Hellige. Derpaa talede Vædsterne Herman H. Danielsen, Nels A. Thompson, Joseph Mortensen, Andrew Iversen og Axel V. Fikstad. Tassigelse af Præsident C. D. Fjeldsted.

I Formiddagsmødet om Søndagen var Vædste Ole Sonne Mødets første Taler. Besøgende Vædste Willard A. Christophersen forklarede, at under Modstandens Strøm lærte vi at elske Evangeliet højere. Det glædede ham atter at deltage i de Helliges Selstab i Christiania. Præsident C. D. Fjeldsted omtalte især de frygtelige Følger af Sabbatens Vanhelligelse i vore Dage. Denne Dag, som af Herren var indstiftet til en Hviledag, blev mest misbrugt af alle Dage i Ugen.

Søndagsstolekonferencen aabnedes under Ledelse af Forstander Anders D. Ingjærd. Mødets Program blev rosværdigt udført. Repræsentanter fra Skolerne i Drammen, Frederikshald, Frederikstad, Røken og Christiania afgave Rapporter over disses Virksomhed siden sidste Konference. Vædsterne Jens Jensen, Willard Christophersen og Præsident C. D. Fjeldsted opmuntrede Børnene ved faderlige Raad og Lærdomme.

I Aftenmødet talede Vædste Jens Jensen om Paaskens Betydning for gamle Israel, Præsident C. D. Fjeldsted om Himmeriges Riges Røgler eller Præstedømmets Fuldmagt, og Konferencepræsident John A. Hendrickson om Frafaldet og Evangeliets Gjengivelse.

Mandag Aften Kl. 8 afholdt Konferencens Unge Mænds- og Kvinders Uddannelsesforeninger deres Aarsmøde. Præsident Christian Johanneesen bød Velkommen og afgav Beretning fra Foreningen i Christiania. Rapporter bleve ligeledes afgivne fra Foreningerne i Frederikshald og Frederikshald. Søster Olga Johanneesen omhandlede Emnet „Tiden og dens Værd“ og Broder Hans M. Nordlie de „tre Herligheder“, som Paulus ligner ved Solens, Maanens og Stjernernes Glands. Mødet afgav Vidnesbyrd om disse Foreningers Betydning for de Unges intellektuelle Udvikling og Dannelse. (Vi skulle i næste Nummer give vore Læsere en opmuntrende Beretning om Christiania Foreningens udmærkede Arbejde).

Alle Konferencens Møder vare besøgte af mange Fremmede og overværedes gennemsnitlig af ca. 500 Mennesker.

Tirsdag Aften Kl. 8½ afholdtes Grensmøde. Kirkens Autoriteter bleve foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Nædveren blev administreret, og flere Søstende bar Vidnesbyrd.

Onsdag Aften blev en lille festlig Sammenkomst arrangeret til Ære for Ældste John A. Hendrickson, som den følgende Fredag afrejste til sit Hjem i Zion.

Den 4 og 5 April, Mandag og Tirsdag Form. Kl. 10, afholdtes Præstedømsmøder. Ældsterne indgave deres Rapporter, bar deres Vidnesbyrd og udtrykte deres Tølelser. Passende Raad bleve givne af Præsident C. D. Fjeldsted og John A. Hendrickson.

Torsdag den 7 April ankom Præsident Anthon L. Skandhy fra Stockholm, hvor Sager vedrørende Missionen havde hindret ham i at overvære Konferencen. Ældsterne sammentaltes til et Møde Kl. 4 om Efterm., og gode Instruktioner bleve givne af de præsiderende Brødre. Missionærerne kaldedes til at virke i nedennævnte Grene:

Christiania: Præsident C. D. Fjeldsted; Otto J. Monson, Sekretær; Niels C. Thompson og Chas. W. Larsen. Christiania B: Ole Sonne og John M. Thorup. Adresse: Osterhaugsgaden 27.

Frederiksstad: Axel L. Fikstad (Forstander), Gustav Johansen og Joseph G. Nielsen. Aadr.: Brochsgade 15.

Frederikshald: George T. Larsen (Forst.), Geo. A. Jørgensen og Owen W. Halvorsen. Aadr.: Strandsgaard.

Gidsvold: Andrew Jøversen (Forst.) og James P. Nielsen. Aadr.: Kirkegade 116, Hamar.

Röken: Herman H. Danielsen (Forst.) og Nels A. Thompson. Aadr.: Johan Skaksen, Baadstø pr. Röken.

Drammen: Joseph Mortensen (Forst.), Niels P. Nielsen jun., Jens M. Henriksen og Hans M. Gabrielsen jun.

Tönsberg: John C. Swensen (Forst.) og Peter W. Knudsen. Aadr.: Møllebakkevejen 158.

Skien: Fin H. Berg (Forst.) og Herman J. Thorup. Aadr.: Arntsgade 504.

Arendal: Peter C. Carlston (Forst.), Frank C. Frederiksen og Christian N. Rasmussen. Aadr.: Strømmen.

- Christianssand S: J. Milton Poulsen (Forst.) og Hyrum P. Mølleby. Aadr.: H.-N.-gade 100.

Indhold:

Kirkens Organisation.....	129	Ankomst og Bessikkelse.....	140
Stat og Kirke.....	133	Forflyttelse.....	140
Hvad „Mormonismen“ gælder for	136	Afløsning og Hjemreise.....	140
Redaktionelt:		De første Apostles Martyrdom...	141
Generalkonferencen i Salt Lake		Foraarskonferencerne i Norge....	143
City 3—6 April.....	137		